

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Κ΄.

Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

(Συνέχεια και τέλος, ἴδε προηγ. φυλ.)

Καλωπισθεῖσα παντοιοτρόπως διὰ τῶν Ἀνατολικῶν τρόπων, ἐπέβη πλοίου Θαυμασίας κατασκευῆς καὶ ἐπλευσε τὸν ποταμὸν Κύδνον. Κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν χρόνων ἐκείνων ἡ Κλεοπάτρα ἐξηπλοῦτο νωχελῶς ἐπὶ κλίνης ἀστεροποικίλου καὶ ἐπιχρύσου, ὠραισμένης δ' ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ ζωγράφοι καὶ ποιηταὶ παριστῶσι τὸ ἄρμα τῆς Ἀφροδίτης. Διὰ τῶν μέσων τούτων ἦτο βεβαία ἡ Κλεοπάτρα ὅτι θὰ ἐνίκα τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀντωνίου, καὶ δὲν ἔσφαλε τὸ παράπαν.

Ὁ Ἀντώνιος, πληροφορηθεὶς τὴν προσέλευσίν της, ἔσπευσε νὰ συνταντήσῃ αὐτὴν καθὰ λέγεται ἐξ ἀπλῆς περιεργείας· ἅμα ὁμοῦ ἰδὼν αὐτὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπομακρυνθῇ αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Ἡ κατηγορία, ἡ ἀπολογία, τὰ ἐν Κύπρῳ συμβάντα, ὅλα, ὅλα τότε ἐλησμονήθησαν, καὶ ὁ Ἀντώνιος, καταλιπὼν πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν, ἠκολούθησε τὴν Κλεοπάτραν εἰς Αἴγυπτον. Ἐνταῦθα δὲ, ὅπως ἐξαγοράσῃ τὸν ἔρωτά της,

τῇ προσέφερε πλεῖστα τῆς Αὐτοκρατορίας βασιλεία, οἷον τὰς ἐπαρχίας τῆς Φοινίκης, τῆς Κιλικίας, τῆς Ἰουδαίας, τῆς Ἀραβίας κτλ.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐδωρήσατο τῷ Ἀντωνίῳ ἀργότερον υἱόν, ὀνομασθέντα Ἀντίλιον. Ὁ δ' Ἀντώνιος, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, δὲν ἔζη παρὰ δι' αὐτὴν μόνον, ἤτις ἄλλως τε τὸν εἰλκυεν ἀεννάως διὰ παντός γοητευτικοῦ μέσου. Θέλουσα μάλιστα νὰ αἰχμαλωτίσῃ διὰ παντός τὴν καρδίαν τοῦ, ἐσκέφθη νὰ διαλύσῃ εἰς τὸ ὄξος τὸν πολυτιμώτερον τῶν ἀδαμάντων της καὶ νὰ ποτίσῃ δι' αὐτοῦ τὸν Ἀντώνιον, καθόσον τότε ἐθεωρεῖτο τοῦτο ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν μέσον τοῦ δεσμεῦν τὰς καρδίας. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ κατώρθωσε, συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν, νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν τιμὴν του καὶ τὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Κλεοπάτραν· ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος χάριν αὐτῆς ἀπώλεσε τὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ κόσμου, τὴν τιμὴν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του.

Ἡ Ρωμαϊκὴ Γερουσία καὶ ὁ Ρωμαϊκὸς λαὸς, βλέποντες ὅτι ὁ Ἀντώνιος

διήγε τὰς ἡμέρας πάσας ἐν ἀπραξίᾳ παρὰ τῇ Κλεοπάτρᾳ, δυσηρεστήθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἠτοιμάζοντο νὰ σκεφθῶσι πῶς νὰ ἀποσπᾶσιν αὐτὸν τοῦ ταπεινοῦ του βίου, ὅταν ἀέχθρὸς τοῦ Ἀντωνίου Ὀκτάβιος, μεγίστην ἐξασκῶν ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἐπιρροήν, ὠμίλησε τόσῳ πειστικῶς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, ὥστε παρέπεισε τὴν Γερουσίαν, οὐχὶ πλέον νὰ λάβῃ μέτρα ἀπλᾶ, ἀλλὰ νὰ κηρύξῃ κατ' εὐθείαν τὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον. Ὁ Ἀντώνιος ἐπίσης ἠτοιμάσθη εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ρώμης καὶ οὐδέποτε ἴσως ὑπῆρξε πόλεμος ἢ ἀδελφομαχία τόσῳ θηριώδης ὡς προεμνηύετο ὅτι θὰ ἀπέβαιεν ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν 400,000 πεζοὺς, 12,000 ἵππεις, ἐκτὸς τῶν ἐπικούρων, καὶ στόλον ἐκ 500 σκαφῶν. Ἡ Ρώμη εἶχεν 80,000 στρατιώτας, ἵππεις περὶ τὰς 12,000 καὶ στόλον ἐκ 250 νηῶν. Οἱ στόλοι τῶν δύο ἐμπολέμων ἐναυμάχησαν ἐν Ἀκτίῳ τῆς Ἡπείρου. Ἄπαν τὸ στενὸν κατείχετο ὑπὸ τῶν πλοίων τοῦ Ἀντωνίου. Οἱ Βακτριανοί, οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Ἀρμένιοι, ὑποτελεῖς τῷ Ἀντωνίῳ, ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του. Ὡς ὀπισθοφυλακὴ εἶπετο ἢ Κλεοπάτρα ἐπὶ τοῦ χρυσοποικίλου τῆς πλοίου, ὅπερ εἶχεν ἀναπεπταμμένα τὰ πορφυρόχροα αὐτοῦ ἱστία, ἠγχυμένη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς, λέγει ὁ Γουόρδγουορθ, ὁ ὑπὸ τὸν Ἀντώνιον Γαλατικὸς στρατὸς, συγκαίμενος ἐκ 2,000 ἀνδρῶν, ὀργισθεὶς, προσῆλθεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον.

Ὁ τοῦ Ὀκταβίου στόλος εἶχε μέτω-

πον πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ. Οὗτος δὲ ἐνήργησεν ὅπως εἰ δυνατὸν φέρῃ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μὴ κατορθώσας τοῦτο, ἐσχημάτισεν ἡμικύκλιον, ὅπως ἀποκλείσῃ αὐτόν. Ὁ Ἀντώνιος, ὁμῶς, προῖδὼν τοῦτο, ἐπετέθη πρῶτος, καὶ ἡ ναυμαχία ἤρξατο. Διήρκεσε δὲ αὕτη ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Κατὰ κακὴν δὲ τύχην τοῦ Ἀντωνίου ἤρξατο πνέων ἐλαφρὸς ἐκ τῆς ξηρᾶς ἀνεμος. Ἡ Κλεοπάτρα, φοβηθεῖσα τὴν ἐκδασιν τῆς μάχης, ἐνῶ ἔτι ἡ τύχη τῶν ὀπλῶν δὲν εἶχε γνωσθῆ, καὶ ἐπωφελουμένη τοῦ πνέοντος εὐνοικοῦ ἀνέμου, ἀνεκρούσατο πρύμναν μεθ' ἐξήκοντα τῶν νηῶν τῆς.

Ὁ ἐρώμενος αὐτῆς Ἀντώνιος, δὲν σκέπτεται πλέον περὶ τῆς μάχης, ἀλλὰ σπεύδει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Καὶ ὁμῶς μ' ὄλην τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀντωνίου ἡ ναυμαχία ἐξηκολούθησε μέχρι βαθείας νυκτός. Ὁ ἀνεμος ὁμῶς ἤλλαξεν αἰ κινήσεις τῶν μεγάλων τοῦ Ἀντωνίου νηῶν καθίσταντο δυσκολώτεροι, οἱ δ' ἐχθροὶ του, ἐπωφεληθέντες τῆς περιστάσεως, ἔρριπτον ἐμπρηστικὰς ὕλας ἐντὸς αὐτῶν, ὥστε μέγα μέρος τοῦ στόλου τοῦ Ἀντωνίου ἐπυρπολήθη. Ἡ νίκη ἐκλινεν ὑπὲρ τοῦ Ὀκταβίου. Ὁ Ἀντώνιος ἀπώλεσε 5,000 ἀνδρας καὶ 300 πλοῖα. Τοῦτο συνέβη τῇ 27 Ἰουλίου τοῦ ἔτους 31 Π. Χ.

Ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐφθάσαν ἐν τούτοις εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἄλλ' ὁ Ὀκτάβιος, καταδιώξας αὐτοὺς, τοὺς προέφθασεν ἔξω τῆς Κανοπικῆς πύλης καὶ τοὺς κατετρόπωσε. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ μέρος ἐκεῖνο Νικηφόρος.

Ἰδὼν ὁ Ἀντώνιος ὅτι ἀπώλεσεν Αὐ-

τοκρατορίαν καὶ τιμὴν, περιήλθεν εἰς ἀπελπισμὸν καὶ ἠυτοκτόνησεν ὑπερπεντηκοντούτης.

Ὁ Καισαρίων ἐν τούτοις, μεταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοδότου ἐκ Ρόδου εἰς Ἀλεξάνδρειαν, παρεδόθη τῷ Αὐγούστῳ, ὅστις ἀπέκτεινεν αὐτὸν δεκαοκταετῇ μόλις. Τὴν αὐτὴν ἔλαβε τύχην καὶ ὁ Ἀντίλιος, υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου.

Βασιλεῖς τινες καὶ Στρατηγοὶ ἐζήτησαν τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀντωνίου, ὅπως ἀποδώσωσιν αὐτῷ τὰς ἐπικηδείους τιμάς· ἀλλ' ὁ Ὀκτάβιος ἐπέτρεψε τοῦτο μόνῃ τῇ Κλεοπάτρᾳ, ἣτις ἔθαψεν αὐτὸν ἰδίαις χερσίν. Ὅπως δὲ μὴ αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τοῦ νικητοῦ μετὰ ταῦτα, προετίμησε ν' ἀποθάνῃ.

Προμηθευθεῖσα ὅθεν ἐν τῷ κρυπτῷ ἀσπίδα κεκρυμμένην ἐντὸς κανίστρου περιέχοντος καρπούς (κατὰ τὸν Πλούταρχον, σῦκα) προσήνεγκεν εἰς τὸ δηλητηριώδες ἔρπετόν τὸ στήθος τῆς. Μετεχειρίσθη δὲ τὸ τοιοῦτον τοῦ θανάτου εἶδος, διότι, γενομένων πειραμάτων ἐπὶ διαφόρων κακούργων, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐξ ἀσπίδος θάνατος καθίστατο ἀνώδυνος καὶ ἄνευ σπασμῶν.

Ἦρην ἢ ὁμῶς προβῆ εἰς τὸ ὀριστικὸν τοῦτο διάβημα, ἐγράψεν ἐπιστολὴν τῷ Ὀκταβίῳ, δι' ἧς ἐζήτηι νὰ ταφῆ ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀντωνίου τάφῳ.

Ἡ ἀσπίς ἐμύζησεν ἀνενόχλητος τὸ αἶμά τῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ Κλεοπάτρα, ἔπεσεν ἡσυχῶς νεκρά. Ἦτο μόλις 39 ἐτῶν κατὰ τὸν θάνατόν τῆς. Ἐβασίλευσε δὲ 22 ἔτη ἐν μέσῳ τῶν ἀρωμάτων, τῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τῆς ἡδυπαθεί-

ας. Μετ' αὐτῆς ἐξέλιπεν ἡ διάσημος τῶν Λαγιδῶν δυναστεία τῇ 15 Αὐγούστου, τῷ 30 ἔτει Π. Χ.

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ Βασιλίςσα αὕτη, ἣτις ἐγένετο ἀκολούθως θεῖμα δραμάτων, τραγωδιῶν, ποιήσεων, μυθιστοριῶν, κτλ.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ.

Σοφὸς Γερμανὸς, ὁ Φερδινάνδος Μέιερ, ἐδημοσίευσεν περιεργὸν μονογραφίαν περὶ ρόδου, ἐξ ἧς ἐν περιλήψει ἀποσπῶμεν τὰ σπουδαιότερα.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ρόδου εἶναι ἄγνωστος, ὡς καλυπτομένη ὑπὸ τοῦ σκοτεινοῦ τῶν αἰώνων. Ἐθεώρησεν ὁμῶς καλὸν ὁ κ. Μέιερ νὰ ποιήσῃται ἐναρξίν τῶν ἐρευνῶν του ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κομφουκίου. Φαίνεται ὅτι ὁ Κινέζος οὗτος φιλόσοφος ἐξ ἡ εὐδαίμων ἐν μέσῳ τῶν ρόδων, ὑπὲρ ὧν συνέθεσε 3,333 ᾠδὰς, τιεὲς τῶς ἐποίων ἀναγινώσκονται ἔτι καὶ σήμερον ἐπὶ τῶν μεγάλων ἀνορθῶρων ἀγγείων τῶν μανδρινῶν.

Μεταξὺ τῶν 18,000 τόμων τῆς βιβλιοθηκῆς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, 1800 ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀνοικομίαν, ἐκ τούτων δὲ πάλιν 600 εἰς τὴν καλλιέργειαν μόνου τοῦ ρόδου καίτοι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους δύο μόνον εἶδη ρόδων γινώσκουσι, τὸ λευκὸν καὶ τὸ ἀφρόεν. Ἀμφότερα τὰ εἶδη ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν τοιαύτῃ ἀφθονίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν τοῖς αὐτοκρατορικοῖς κήποις, ὥστε ἡ κατ' ἔτος ἐξ αὐτῶν ἐξαγομένη οὐσία, ἔχει ἀξίαν 120,000 φράγκων. Τῇ οὐσίᾳ τοῦ ρόδου οὐδεὶς ἕτερος χρᾶται εἰμὴ μόνον ἢ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια καὶ οἱ αὐλικοί. Πᾶς ἕτερος Κινέζος ταύτη χρώμενος καταδικάζεται εἰς κυρωσιμὸν (μπερλίαν).

Περίσπτον περιέχον φύλλα ρόδου ἀναρτῶσι

πολλάκις οί Κινέζοι από του τραχήλου, θεωρούντες αυτό ως αλάνθαστον αλεξιτήριο κατά των κακοποιών πνευμάτων, των ασθενειών και των κακών όνειρων. Έν τῷ βασιλείῳ τοῦ Σιάμ πιστεύεται γενικῶς ὅτι τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα ἐγεννήθη ἐντὸς ροδῶνος, τὸ δὲ κακοποιὸν ἀπειναντίας εἶδε τὸ φῶς ἐντὸς κυπαρισσῶνος. Οἱ κάτοικοι τοῦ Σιάμ πιστεύουσι πρὸς δε ὅτι τὸ φυτεύειν ροδῶνα παρὰ τὰς κυπαρίσσους εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ προκαλεῖν τὴν δυστυχίαν ἢ τὸν θάνατον.

Μετὰ τὴν Κινεζικὴν καὶ Σιαμικὴν ἱστορίαν τοῦ ρόδου, ὁ κ. Μιϋέρ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἱεράς γραφῆς καὶ ὑπομνησκει τὸ ρόδον τῆς Ἱεριχοῦς, κακῶς ἄλλως τε οὕτω κληθέν, καθόσον τοῦτο θάλλει ἰδίως ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, ὅτε δὲ τίθεται ἐν τῷ ὕδατι, αὐξάνει θαυμασίως.

Εἶτα ἐρχεται εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους. Οἱ Ἕλληνας ἐθεώρουν τὰ ρόδα ὡς φυόμενα ἐν τῇ νήσῳ τῶν Κυθύρων. Ὁ Ἀνακρέων ἔμωε ἄλλην θεωρεῖ τὴν καταγωγὴν των. Ἡ Ἀφροδίτη ἐξήρχετο τῶν κυμάτων κατάβρεκτος. Σταγῶν θαλασσίου ἀφροῦ προσκεκολλημένη ἐπὶ τῶν γυμνῶν μελῶν τῆς Θεᾶς, ἔπεσε χαμαὶ, καὶ ἐκεῖ ἐφύη τὸ πρῶτον ρόδον. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξεν αὐτὸ λευκόν, ἀλλὰ μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἢ Ἀφροδίτη σπεύσασα εἰς βοήθειαν τοῦ Ἀδωνιδος, ἐκεντήθη ἐν τῷ ποδὶ ὑπὸ ἀκάνθης ροδῆς. Τὸ θεῖον αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὰ φύλλα αὐτῆς, καὶ ἔκτοτε ὑπάρχουσι ρόδα ἐρυθρά (α).

Ἡ μουσουλμανικὴ παράδοσις εἶναι ἤττον ποιητικὴ. Τὸ ρόδον ἐγεννήθη, κατ' αὐτὴν, ἐκ τοῦ ἰδρωτός τοῦ προφήτου.

Ἔρχεται νῦν ὁ κ. Μιϋέρ εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν ρόδον. Γνωστὸν ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ Ρώμη μεγάλην ἐποιεῖτο κατάχρησιν τοῦ ρόδου. Ὁ Νέρων ἐν τινι συμποσίῳ δοθέντι παρ' αὐτοῦ, ἔκαμνε νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῶν δαιτημόνων βροχῆ ἐκ

(α) Ἰδὲ Ἰουδίου Μεταμορφώσεις, Βιβλ. ΙΑ'.

φύλλων ρόδου, ἄξις 4 ἑκτομμυρίων στατήρων (α). Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα του, ἀλλ' ὅπως μὴ ποιήσῃ ὑπερβολὴν, ἀφῆκε τὴν βροχὴν νὰ διαρκῆσῃ μόνον ἄχρις οὐ ἐκάλυψε τοὺς συμποσιάζοντας. Αὐτὸς δὲ ἐλούετο πάντοτε εἰς ροδόνερον. Ἡ Κλεοπάτρα τῆς Αἰγύπτου, ὑποδεχομένη τὸν Ἀντώνιον, καὶ προσφέρουσα αὐτῷ γεῦμα, ἐκάλυπτε τὸ δάπεδον τοῦ ἐστιατορίου διὰ φύλλων ρόδου, ὅπως δὲ μὴ ὀλισθαίη τις ἐπ' αὐτῶν, ἔθειεν ἐπὶ τῶν φύλλων λεπτότατον δίκτυον.

Ὁ Βῆρος ἐξηπλοῦτο ἐν τῇ ἀμάξῃ του ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ ρόδων, ἐκάλυπτε διὰ ρόδων τὸν τε λακιδόν καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ὠσφραίνετο πάντοτε μεγάλην ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων. Ἀστειλάτῃ μας σίτον, ὦ Αἰγύπτιοι, ἔλεγεν ὁ Μαρτσιανός (β) καὶ ἡμεῖς θέλομεν σᾶς πέμψει ρόδα!

Ὁ Ἀπίκιος τέλος (γ) ἐφευρε καὶ ἐκτρύφθη τῶς μεταγενεστέροις τὴν συνταγὴν περὶ κατασκευῆς πλακουντιοῦ τοῦ ρόδου. Οἱ λαίμαργοι δύνανται ν' ἀπαντήσωσι τὴν συνταγὴν ταύτην εἰς τὴν ρηθείσαν μονογραφίαν τοῦ κ. Μιϋέρ. Ἡ Ἰταλία πᾶσα κατὰ τὴν ὥ; εἰρηταὶ ἐποχὴν μετεβλήθη εἰς ἀπέραντον ροδῶνα.

Φθάνει ἔπειτα ὁ κ. Μιϋέρ εἰς τὸν μεσαιῶνα. Θλιβερὰ ἐποχὴ αὕτη διὰ τὸ ρόδον, ὡς καὶ διὰ πᾶν ἕτερον ἄνθος! Κάρολος ὁ Μέγας πειράται ματαίως διὰ διαταγμάτων νὰ φέρῃ τὸ ρόδον εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν. Περὶ τὸ 1100 οἱ σταυροφόροι ἐκόμισαν εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν ἀσιατικὰ τινὰ ρόδα, ἐν οἷς καὶ τῆς Δαμασκοῦ.

(α) Ὁ στατήρ τῶν Ρωμαίων δὲν εἶχεν ὀρισμένην ἀξίαν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλην, κατὰ τὰς ἐποχάς.

(β) Ποιητὴς λατίνος γράφας ἐπιγράμματα. Ἐγεννήθη τῷ 40 ἔτει καὶ ἀπέθανε τῷ 103 Μ. Χ.

(γ) *Apicius*. Διάσημος γαστρονόμος τῆς ἐποχῆς Ἀδριανούτου καὶ Τιβερίου. Σήμερον λέγομεν, «ὁ δαῖνα γινώσκει τὴν τέχνην τοῦ Ἀπικίου», ὅπως εἴπομεν ὅτι εἶναι ἀριστὸς μάγειρος.

Κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἀνεγεννήθη ἡ δόξα τοῦ ρόδου. Οἱ Βενεδικτινοὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ὑπηρετήσαν σπουδαίως τὴν ἀνθρωπότητα. Αἰσθανθέντες συμπάθειαν διὰ τὸ ρηθὲν ἄνθος, ἐφύτευσαν ροδωνιάς πανταχοῦ ἔπου ἀνήγειρον μοναστήρια.

Τὸ ροδόνερον κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν βάπτισιν. Τροφὸς τις ἀρῆκε τὸ βρέφος; νὰ πῆσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς βαπτίσεως. Ἡ κρατοῦσα τὸ ροδόνερον γυνὴ ταρασσεται καὶ χύνει ἄκουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ βρέφους. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς ἀριστος οἰωνός. Τῷ ὄντι, τὸ βρέφος ὅπερ ἐβρίχη διὰ τοῦ ροδονέρου, ἦτο ὁ μετὰ ταῦτα διάσημος ποιητὴς Ρονσάρδ. (α).

Ὁ Λούθηρος εἶχε γεγλυμμένον ρόδον ἐπὶ τῆς σφραγίδος του. Ἐν Ἑλβετία οἱ λαβόντες ἀρεσιν τῶν ἀκαρτιῶν των, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσιν ἐν τῇ κομβιοδόχῃ ρόδον, ὅπερ ἐκαλεῖτο ἀπὸ ρόδον τῆς ἀθωότητος.

Οἱ πελέκεις τοῦ Ἀγίου δικαστηρίου (β) ἔφερον τὴν εἰκόνα ἱππότου κρατοῦντος ἐν χειρὶ ροδοδέσμην. Εἶχον δὲ καθῆκον τὰ μέλη τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου δικαστηρίου, ὅσάν τις ἐβλίπον ρόδον, νὰ ἀσπάζονται αὐτό.

Ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν.

Αἱ δύο λαμπρότεραι τοῦ κόσμου ροδαὶ εἶναι ἡ τῆς Χιλδεσχάιν ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Ἀννόβερ καὶ ἡ τῆς Τουλῶνος ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ πρώτη εἶναι ἡλικίας ὡς λέγουσι 1000 ἐτῶν. Ἡ δευτέρα εἶναι σημαντικωτέρα, καίτοι νεώτερα τὴν ἡλικίαν. Καλεῖται ροδὴ τῆς Βάγξ, ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀγγλίδος λαίδης. Τὰ ρόδα τῆς εἶναι

(α) Ἦχημασεν ἐπὶ Ἐρρίκου Β' τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη τῷ 1524 καὶ ἀπέθανε τῷ 1585.

(β) Τὸ δικαστήριον τοῦτο ὑπῆρχεν ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν ΙΕ' αἰῶνα, ἦτο δὲ μυστικόν καὶ ἡ δύναμις του μεγίστη. Ἐκαλεῖτο *Sainte Vehme* καὶ ἦτο εἶδος ἱεράς ἐξετάσεως.

λευκά. Παράγει δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τοῦ Μαΐου 50,000 ρόδα, καλύπτουσα διὰ τῶν 6 κλάδων τῆς τοῖχον εὐρους 75 ποδῶν καὶ ὕλους 18. Ἡ ρίζα τῆς εἶναι 2 ποδῶν καὶ 8 δακτύλων.

Ἡ νεώτερα ἀνθοκομία λογίζει 3,000 εἶδη ρόδων.

Τοιαύτη ἡ μονογραφία τοῦ κ. Μιϋέρ, ὅστις ἀπὸ 30 ἐτῶν ζῆ κεκλεισμένος εἰς τὸ σπουδασιόριόν του, ἀλλ' ἀγαπῶν πάντοτε νὰ ἔγῃ ἐνώπιόν του ροδοδέσμην.

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἄμων Ἄσσαρ ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν εἰσέβαλέ ποτε εἰς Αἴγυπτον ἵνα ἐκδικηθῇ δι' ὅσας ἄλλοτε ὑπέστη παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἡττας καὶ ταπεινώσεις. Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν Φαραὸ τῆς Αἰγύπτου νὰ συναθροίσῃ στρατὸν πολυάριθμον, ὅπως ἐξαποστείλῃ αὐτὸν κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Ὁ στρατὸς οὗτος συναθροίσθη εἰς Μέμφιδα, μητρόπολιν τότε τῆς Αἰγύπτου, ἕνθα περιέμενε τὸν διορισμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἔπως ἐκστρατεύσῃ.

Κίνησις ὄθεν καὶ θόρυβος μέγας ἀνὰ τὴν πόλιν, πόθοι δὲ καὶ ἐλπίδες περὶ τιμωρίας τοῦ ἐπιδρομέως κατεῖχον καὶ συνετάρασσον τῶν κατοίκων τὰ πνεύματα. Ἐξαιρέσειν ἀπετέλει μόνον νεάνις Αἰθιοπίς, αἰχμαλωτισθεῖσα ἐν προηγουμένη μάχῃ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων καὶ παραδοθεῖσα τῷ Φαραῶ. Ἡ νεάνις αὕτη, τεθλιμμένη διὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς καὶ τὴν ἀπὸ τῶν συγγενῶν ἀπομάκρυνσιν, ἐτήκετο σύνεμα καὶ ὑπὸ ἀκαταγωνίστου καὶ φλογεροῦ αἰσθήματος, καθ' οὗ ματαίως ἐπίλαισεν ἐπὶ χρόνον μακρὸν. Ἠρᾶτο.... ἀλλὰ τίνο; τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τοῦ πατρὸς τῆς! Ἐνῶ δὲ μελαγχολικὴ καὶ περιφροντις ἐθεώρει τὸ συν-

ωθούμενον καὶ συνταρασσόμενον πλῆθος, διὰ μὲν τοῦ νοῦ ἀνεζήτει τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης κινήσεως, δεινὰ προαισθανομένη, διὰ δὲ τοῦ βλέμματος τὸν ἀγαπητὸν τῆς ψυχῆς της, ὃν ἐν κρυπῶ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ ἐλίτρευε. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐμφανίζεται παρ' ἐλπίδα ἐνώπιόν της καί,

— 'Αἰδᾶ, τῆ λέγει, ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Σὺ; Ράδαμι; Καὶ πόθεν μοι τοῦτο;

— Καὶ ἀπὸ τῆς ὀμιλίας μου ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μου.

— Τί λέγεις; ἡ τύχη σου; Καὶ τίνας ἀρῆγε στερεῖσαι σὺ, ὁ ἐνδοξος Αἰγύπτιος, ὁ περιλάλητος θνητὸς, τὸ εἶδωλον τῶν γυναικῶν τῆς Μέμφιδος πασῶν; Ἄφες ἐμὲ νὰ λαλῶ περὶ τύχης....

— 'Αἰδᾶ, ἀπατάται. Ἡ δόξα, αἱ ἡδοναὶ, τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ μὲ περικυκλοῦσι, δὲν μὲ καθιστῶσι ποσῶς εὐτυχῆ. Ἔἴδον ποτὲ νεανίδα ὡς ἄνθος ὠραῖον ἐν μέσῳ τῆς μάχης. Ἐγκαταλείφθῃσα ὑπὸ τῶν συγγενῶν της ἐν τῇ κρισιμωτέρᾳ τῆς μάχης στιγμή, συνελήρθη ὑπὸ δεκάδος στρατιωτῶν Αἰγυπτίων. Ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ της, καὶ ἀπωθήσας πάντα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης παρεμβαλλόμενον, ἔδραμον πρὸς αὐτὴν, τὴν ἀπέσπασα τῶν χειρῶν των καὶ ἤγαγον αὐτὴν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Βασιλέως μου. Αὕτη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὄμου μου καὶ μὲ ἠτένισεν ἠδέως. Τὸ βλέμμα της μὲ κατέβαλεν· εἰτέδου εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας μου καὶ ἐκυρίευσεν αὐτήν. Ἐκτοτε ἀπόλεσα τὴν ἡσυχίαν μου. Ἄνευ τῆς νεᾶς, ἐκείνης δὲν δύναμαι νὰ ζήσω.... Ἐννοεῖς τίς εἶναι ἡ παρ' ἐμοῦ λατρουμένη ἐκείνη νεᾶ;... Εἶσαι σὺ, 'Αἰδᾶ....

Ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ἔμεινεν ἐκπληκτος ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ τι, ἀλλ' ἔτεινε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρά της, ἣν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς ὁ Ράδαμις.

Μετὰ ταῦτα ἐπῆλθε μακρὰ περιπαθὴς συνδιάλεξις, ἣτις θὰ καθίστατο ἀτελεύτητος, ἂν ἦχοι σάλπιγξος; δὲν διέκοπτον ἀποτόμως αὐτήν.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ 'Αἰδᾶ!

— Ὁ ἄκρος Ἀρχιερεὺς, ἀπεκρίθη ὁ Ράδαμις, πορεύεται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡραίου. Ὁφείλω καὶ γὼ νὰ μεταβῶ ἐκεῖ. Χαῖρε, 'Αἰδᾶ. Ὅθ' σ' ἐπανεῖδω ταχέως. Ἐν τούτοις ὡς ἐνθύμημα λάβε τὰ ἄνθη ταῦτα.

Καὶ δοὺς αὐτῇ ἀνθοδέσμην, ἀπῆλθεν, ἀφίσας τὴν 'Αἰδᾶ βεβουθισμένην εἰς ἀπειρίαν διαλογισμῶν. Μύρια ἀντιφατικὰ σκέψεις κατελάμβανον τὸ τεταραγμένον τῆς πνεύμα, ἀλλ' ὁ ἔρωσ κατεσίγαζεν αὐτὰς καὶ τότε ἐκ διαλειμμάτων ἐπέθετο φλογεροὺς ἀσπασμοὺς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν τοῦ Ράδαμιος.

Ἐν τούτοις ὁ Ράδαμις ἔδραμεν εἰς τὸν ναὸν, ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀμνέριδος, οἱ αὐλικοὶ πάντες, οἱ μάγοι, οἱ στρατιωτικοὶ καὶ πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί· ἔστη δὲ παρὰ τὴν Ἀμνερην, ἣτις ἐπέπληξεν αὐτὸν διότι ἐβράδυνεν. Ἐκεῖ ὁ Ἀρχιερεὺς Ράμφις, περιβεβλημένος τὰ ἱερατικὰ ἄμφικ, ἐπεθεώρησε μέγαν ἐρυθρὸν βοῦν καὶ ἀροῦ εὔρεν αὐτὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον, διέταξε τοὺς ἱερεῖς νὰ σύρωσιν αὐτὸν ἐπὶ καίοντος βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἔχυσαν οἶνον. Ὁ Ράμφις ἀπέτεινε δέησιν πρὸς τὴν θεότητα· ἕτεροι ἱερεῖς ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου καὶ ἔρριψαν αὐτὴν εἰς τὸν ποταμὸν, τὸ δὲ σῶμα ἔθιξαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Γενικῆ ἐπῆλθε προσοχὴ καὶ κατάνυξις. Ὁ Ράμφις ἐπεκαλέσθη καὶ αὐθις τὸ θεῖον· στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Φαραῶ, εἶπε:

— Βασιλεῦ! Ἡ Θεὰ Ἰσις ὑπέδειξε τὸν ἡγεμόνα, ὅστις θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν νίκην τοῦ Αἰγυπτίου ὀπλίτα. Εἶναι νέος ἄνδρσις.

— Τίς ἐστὶν οὗτος; ὑπέλαβεν ὁ Βασιλεὺς;

— Ὁ Ράδαμις.

Ἡ ἐκλογὴ εὐηρέστησεν. Ὁ Φαραῶ ἠγάπα καὶ ὑπελήπτετο αὐτόν. Οὗτος δ' ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐπανακάμψῃ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, ἵνα καταστῇ ἄξιος τοῦ ἔρωτος τῆς 'Αἰδᾶς, ἐνῶ ἡ Ἀμνερὶς ἐξέλαβε τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐζωγραφισμένην χαρὰν ὡς ἐνδειξὴν τρυφεροῦ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματος. Ἡρώτησε λοιπὸν αὐτόν:

— Ποῖον εἶναι, Ράδαμι, τὸ ὄνειρόν σου; Δὲν ἐλάλησέ σοι ἕτι ἄλλο αἶσθημα εἰς τὴν καρδίαν ἐκτὸς τοῦ αἰσθήματος καὶ πόθου τῆς νίκης; Ἐδῶ δὲν ἐγκαταλείπεις ἐλπίδας; Ὡ! πόσον ἀξιοζήλευτος ἔσται ἡ νεᾶ, ἣτις ἤθελεν ἀξιοθῆ νὰ σοὶ ἐμπνεύσῃ τοιοῦτον αἶσθημα!

— Ἐλπίδας καὶ πόθους ἐγώ; ἀπεκρίθη ὁ Ράδαμις. Μόνη σκέψις καὶ πόθος μὲ κατέχει νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης δι' ἣς ἐτιμήθην.

— Οὐδὲν ἄλλο ποθεῖς;...

Ἄλλ' ὁ Ἀρχιερεὺς προσελθὼν διέκοψεν αὐτοῦ, ὑπομνήσας τῷ Ράδαμι τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καὶ προσκαλέσας αὐτὸν νὰ περιβληθῇ τὴν ἱερὰν πανοπλίαν. Τούτου γενομένου, ἤρξατο ὁ μυστηριώδης χορὸς τῶν ἱερείων. Τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας κατηναλώθη εἰς ἄσματα καὶ διασκεδάσεις. Τὴν ἐσπέραν παρετέθη γεῦμα ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ἡ Ἀμνερὶς, παρὰ τὸν Ράδαμιν καθημένη, ἠκτινοβόλει ἐκ πόθου.

Τὴν εὐωχίαν διεδέχθη ὁ χορὸς. Νεάνιδες περικαλλεῖς ὠρχοῦντο μαγευτικώτατα. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ, κατ' ἔθιμον Αἰγυπτιακόν, ἄνθρωπός τις ἐκόμισε σῶμα νεκροῦ, ὅπερ κατέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης· εἶτα δὲ δειξάς αὐτὸ τοῖς συμποσιάζουσι,

— Μνήσθητε, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι εἴθε θνητοί. Εὐθυμεῖτε ἐφ' ὅσον δύνασθε καὶ ἐφ' ὅσον ζῆτε.

Αἱ διασκεδάσεις ἐπανελήρθησαν ζωηρότεραι καὶ προπόσεις ἐγένοντο. Τότε ὁ Φαραῶ εἶπεν εἰς τὸν Ράδαμιν:

— Ἐάν, ὡς ἐλπίζω, ἐπανέλθῃς νικητὴς, θὰ λάβῃς παρ' ἐμοῦ ἀπροσδόκητον δῶρον.

Ἡ Ἀμνερὶς, συγκειντημένη, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐάν ἐνόησε ποῖον ὁ πατήρ της τῷ ὑπέσχετο δῶρον, ἐλπίζουσα ὅτι θ' ἀπέσπα παρ' αὐτοῦ ὁμολογίαν τινά. Ἄλλ' οὗτος ἀπέφυγε τεχνιέντως, εἰπὼν ὅτι οἶον δὴ ποτε καὶ ἂν ἦ τὸ βραβεῖον, θέλει πάντοτε διατηρήσει τὰ αὐτὰ ἐν τῇ καρδίᾳ αἰσθήματα.

Ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ συνέλαβεν ἡ Ἀμνερὶς τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ Ράδαμις ἔτρεφεν ἔρωτα πρὸς ἄλλην γυναῖκα καὶ ἐκτοτε ὤμωσεν ἐκδίκησιν κατ' αὐτῆς.

Ἡ νύξ εἶχε προβῆ ἱκανῶς, ὅταν ὁ Ράδαμις ἀπῆλθε τοῦ συμποσίου καὶ μετέβη εἰς συνάντησιν καὶ ἀποχαιρετισμὸν τῆς 'Αἰδᾶς. Ἡ ἀγαθὴ κόρη ἴστατο θεωμένη τὸν ἄπειρον οὐρανὸν καὶ ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ ἐν τῇ λάμπει τῶν ἀναριθμητῶν ἀστέρων τί ἐπέκλωθεν αὐτῇ ἡ μοῖρα.

Ὁ Ράδαμις ἐκρύβη ἐπὶ μικρὸν καὶ παρετήρησεν αὐτὴν τρυφερῶς. Ἦκουσε δὲ πολλάκις τὸ ὄνομά του προφερόμενον ὑπ' αὐτῆς, ἐνῶ διὰ τῶν τρυφερῶν της χειλέων ἠσπάζετο περιπαθῶς τὰ παρ' αὐτοῦ προσφερθέντα αὐτῇ ἄνθη. Ἡ φωνὴ της εἰσεῦδο γλυκυθύμως εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας του. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον, καὶ ἀνεφώνησεν:

— Ὡ! πόσον εἶσαι ὠραία, 'Αἰδᾶ!

Ἡ νεᾶνις ἐταράχθη. Στραφεῖσα δὲ, εἶδε τὸν Ράδαμιν γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν της.

— 'Αἰδᾶ μου, τῆ εἶπεν οὗτος, ἀναχωρῶ. Τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Νὰ χωρισθῶμεν, Ράδαμι, ἐνῶ μόλις αἱ καρδίαι μας συνεικονώθησαν; ἐνῶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σοὶ ὀμιλῶ, νὰ σὲ βλέπω διηνεκῶς;

— Ἀκουσον, 'Αἰδᾶ. Ὁ Ἄμμων Ἀσσαρ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰγύπτου, ἡ δὲ Θεὰ Ἰσις ἐξελέξατό με ὡς ἀρχηγόν τοῦ στρατοῦ, ὅστις

μείλλει νὰ πολεμήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Ἡ Ἀϊδᾶ ἐλυπήθη συγχρόνως καὶ ἐχάρη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι. Ὁ Ἄμων Ἄσσορ ἦτο ὁ πατὴρ τῆς· ὁ δ' ἐραστὴς προωρίσθη νὰ στρατεύσῃ κατ' αὐτοῦ!

Ἀπέκρυψε τὴν λύπην τῆς καὶ αὐθωρεὶ ἐσκέφθη ἵνα διὰ τοῦ ἐραστοῦ σώσῃ τὸν πατέρα.

— Ράδαμι, τῷ εἶπεν, εἶσαι εὐγενὴς καὶ ἀνδρείος· θὰ ἐπανελάθῃς δὲ νικητῆς. Αἱ σκέψεις μου θὰ περιστρέφονται ὅλαι περὶ σὲ καὶ τὴν δόξαν σου. Τὴν σκληρὰν ἀπομάκρυνσίν σου θὰ ὑπορέρω γενναίως. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς ὁμῶς νὰ ζητήσω χάριν τινὰ παρὰ σοῦ;

— Τίνα; λέγε ἀμέσως.

— Ἐχεις γενναίαν ψυχὴν. Τὸ ποταπὸν αἴσθημα τοῦ μίσους πιστεύω ὅτι δὲν ἐμφιλοχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἐὰν ἀγκῆς τὸν πόλεμον, ὀρμάσαι εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτος. Ὁ τῶν ἄλλων θάνατος δὲν σὲ εὐχαριστεῖ, ἔτι δ' ὀλιγώτερον τῶν ἀνικάνων νὰ σὲ βλιψῶσι. Τοιοῦτοι εἶναι, φέρ' εἰπεῖν, οἱ γέροντες, ὧν πολλοὶ θὰ ὑπάρχωσι μετὰξὺ τοῦ στρατοῦ τῶν Αἰθίοπων. Αὐτοὶ κατέρχωνται εἰς τὴν μάχην, οὐχὶ διότι δύνανται νὰ πολεμήσωσιν, ἀλλὰ διότι φλογερὸν ἔχουσι τὸ πρὸς τὴν πατρίδα αἴσθημα καὶ διότι ποθοῦσι νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς πρᾶδειγμα μὴ μῆσεως τοῖς νεωτέροις. Ζητῶ τὴν χάριν διὰ τοῦς γέροντας τούτους. Ποθῶ νὰ φεισθῆς τῆς ζωῆς τῶν ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς μάχης. Νὰ φεισθῆς καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ βασιλέως τῶν. Ὁ Ἄμων Ἄσσορ δὲ εἶ· καὶ σκληρὸς καὶ βίβραρος βασιλεὺς, ὧς λέγουσιν οἱ Αἰγύπτιοι· εἶναι βασιλεὺς ἀγαθός. Δὲν πολεμᾷ ὅπως κατακτῆσθαι ἀμύναται μόνον καὶ ζητεῖ τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Θὰ φεισθῆς καὶ αὐτοῦ, Ράδαμι; Ἡ ἀγαθὴ σου ψυχὴ ἐδιδάχθη νὰ τιμᾷ καὶ σέβῃ τὸ γῆρας. Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Σοὶ τὸ ὀμνύω! Ἀϊδᾶ, εἶπεν ὁ Ράδαμις.

Ἡ ἐπιθυμία σου ἔσται μοι νόμος.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, Ράδαμι, εὐχαριστῶ!

Οὕτω, χωρὶς νὰ φανερώσῃ ὅτι ὁ Ἄμων Ἄσσορ ἦτο πατὴρ τῆς, ἠδυνήθη νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο.

Ἡ συνδιάλεξις τῶν δύο ἐραστῶν ἐξηκολούθησε πλήρως θερμότητος καὶ αἰσθημάτων· Αἱ καρδίαι τῶν ἠνεώχθησαν· τὰ χεῖλη τῶν συννητήθησαν καὶ ῥίγος εὐφρόνουν διελχύθη καθ' ἅπαν τὸ σῶμά των.

— Ἀϊδᾶ, ἐφώνησεν ὁ Ράδαμις, ἀναχωρῶ, ἀλλὰ θὰ εἶμαι πάντοτε πιστὸς ἐραστὴς σου ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ἡ Ἀϊδᾶ, ἐὰν ὁ θάνατος, ὁ μὴ γένοιτο, μὲ καταλάβῃ πρὸ τῆς ἐπανόδου σου, θ' ἀποθίνω προφέρουσα τὸ γλυκὺ ὄνομά σου.

Ὁ Ράδαμις ἀπεσύρθη καὶ ἡ Ἀϊδᾶ ἔμεινε μόνη. Ἐκλείσει μηχανικῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἐγκατελείθη εἰς τοῦς σκοτεινοτέρους τῶν διαλογισμῶν. Αἱ περιστάσεις τῆ ἐνέπνεον ὀδύνην καὶ ἀπελπισμόν. Ἠγάπα περιπαθῶς ἄνδρα, ὃν ἡ τύχη ἀπεμάκρυνεν ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ συνέντευξίν τῆς, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς πόλεμον κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ ἐραστὴς καὶ ὁ πατὴρ διένειμον ἐξ ἴσου τὴν λαρεῖαν τῆς καὶ τὰς δεήσεις τῆς· ἕκαστος τῶν μελλόντων νὰ πολεμήσωσι πρὸς ἀλλήλους· ἦτο δι' αὐτὴν προσφιλέστατος. Καὶ ὁμῶς ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ ἐπήνεγκε τὴν καταστροφὴν τοῦ ἑτέρου ἐξ αὐτῶν. Ἀδυνατοῦσα νὰ προλάβῃ αὐτὸν, προέβλεπε τὰς θλιβεράς συνεπειὰς του, καὶ ἐπακειλημμένος· ἔκλαιε μὲ δάκρυα ἀπογνώσεως.

Ὁλχ ἤττον τεταραγμένην διήλθε τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ ἡ τοῦ Φαραῶ θυγάτηρ. Ἐὰν ἡ Ἀϊδᾶ δὲ εὕρισκε τρόπον ἵνα καθησυχάσῃ τοὺς φόβους τῆς, ἡ Ἄμνερικ δὲ εὕρισκεν ἐξήγησιν τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Ραδάμιος. Οἱ λίγαι του ὑπενέφαινον ἀδιαφορίαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἔρωτα

πρὸς ἄλλην γυναῖκα. Ἐπὶ ματαίῳ ἀνεζήτει ἐν αὐτοῖς εὐχρεστόν τινα ἔνοιαν διὰ τὸ πάθος τῆς, διὰ τὴν φιλοτιμίαν τῆς. Ἡ ἰδέα ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Αἰγύπτῳ γυνὴ δυναμένη νὰ τῇ ἀμφοιότησῃ τὸν ἐκλεκτόν τῆς, ἐτίτρωσκε καιρίως τὴν ἡγεμονικὴν τῆς ὑπεροψίαν. Ἐὰν μὴ ἠγάπα ἔμμανῶς τὸν Ράδαμιν, θὰ ἐμίσει αὐτὸν διότι ἀπετόλμησε νὰ προτιμήσῃ ἄλλην γυναῖκα. Ἡ δὲ σφοδρότης τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτός τῆς ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ καταγίνη εἰς ἀνεύρεσιν τῆς εὐτυχοῦς ἀντιζήλου.

Τὴν πρωῒαν ἡ Ἀϊδᾶ προσεκλήθη εἰς τὰ δώματα τῆς ἡγεμονίδος. Ἐπαρουσιάσθη δ' ἐνώπιον τῆς ὡχρᾶς καὶ καταβεβλημένης Ἀμνερικῆς μετ' ὀφθαλμῶν ἐρυθρῶν καὶ ἐξοιδημένων. Ἀμφότεραι εἶχον ἀγρυπνήσει. Ἡ Ἄμνερικ εἰσῆλθε νὰ μάθῃ τι παρ' αὐτῆς. Ἡ Ἀϊδᾶ προσεπάθει νὰ μὴ προδοθῇ. Ἡ Βασιλόπαις ὑπέμνησε τὴν ἀγαθότητα μεθ' ἧς προσνηχθῆ εἰς τὴν αἰχμαλώτων καὶ διὰ κλιμακωτικῶν καὶ φιλιῶν λόγων ἐπειρήθη, ἐλκύουσα τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἀντιζήλου τῆς, ν' ἀποσπάσῃ τοῦ στόματός τῆς ἀσύνετόν τινα ὁμολογίαν. Ἡ Ἀϊδᾶ, ὑποπεύτασα τὸν σκοπόν, ὑπεξέφυγεν εὐφρῶς τὴν παγίθῃ ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο λόλος περὶ Ραδάμιος, ἀλλ' ὅταν ἡ Ἄμνερικ εἶπεν ὅτι θεώρει αὐτὸν ὡς σύζυγόν τῆς, δὲν ἠδυνήθη πλέον ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς. Ταῦντεῦθεν ἡ Ἄμνερικ ἐπίσθη ὅτι ἡ Ἀϊδᾶ ἠγάπα τὸν Ράδαμιν, ἀλλ' ἡ ἀλαζονεία τῆς δὲν τῇ ἐπέτρεπε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀντηγαπᾶτο ὑπ' ἐκείνου. Τῇ ὑπελείπετο ἡ ἐλπίς ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῆς θὰ ἐνίκα καὶ θὰ κατέβαλλε πάντοιοῦτον αἴσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραδάμιος.

Ἐἶχον παρέλθει δύο μῆνας ἀφ' ἧς συνέβησαν τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἀφίχθη ἀγγελιαφόρος κομιζόμενος τὴν χαροποιὰν εἰδήσιν τῆς ἐντελοῦς ἡττης τῶν Αἰθίοπων καὶ τῆς προσεχοῦς ἐπανόδου τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ. Ἀμέσως

διετάχθησαν μεγάλαι προετοιμασίαι πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ καὶ πανηγυρισμὸν τῆς νίκης. Κατὰ τὰς προπαρασκευὰς ταύτας μείζονα τῶν ἄλλων ζῆλον ἐδείκνυεν ἡ Ἄμνερικ, ἥτις ἠθέλησε νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς περιλύπου Ἀϊδᾶς, ὅπως παρέχωνται αὐτῇ συνεχέστερον εὐκαιρία νὰ ταπεινοὶ τὴν ἀντιζήλον τῆς.

Ἀνέτειλεν ἡ χαρμώδους ἡμέρα τῆς εἰσόδου τοῦ στρατοῦ εἰς Θήβας. Ὁ Φαραῶ ἐπέβαινε πολυτελεστάτου φορείου, οὗ προηγούντο καὶ εἶποντο θεράποντες, νάνοι, γελωτοποιοὶ, μάγοι, μεγαστᾶνες καὶ τιτλοφόροι. Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὴν πύλην τοῦ μεγάλου τῆς Ἰσιδος ναοῦ, κατῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ μεγαλοπροποῦς θρόνου, στηθέντος ἐκεῖ πρὸς τοῦτο, ἔχων ἐκ δεξιῶν τὸν Ἄκρον ἀρχιερέα Ράμφιν καὶ ἐξ εὐωνύμων τὴν ἀγαπητὴν του Ἄμνερικ χρυσοστόλιστον. Μετ' οὐ πολὺ ἦχοι καὶ κρότοι σαλπίγγων καὶ τυμπάνων ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν. Ὁ θριαμβεύσας νικητῆς προσήρχετο διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς πόλεως, ἥτις ἀμφοτέρωθεν ἔκοσμεῖτο διὰ σφινγῶν καὶ εἰδώλων. Προηγείτο τὸ πολὺ τοῦ στρατοῦ, εἶποντο δὲ αἱ πολεμικαὶ μηχαναὶ, τὰ ἄρματα, τὰ ἐμβλήματα, αἱ σημαῖαι, τὰ ἱερὰ σκεύη, τ' ἀγάλματα τῶν Θεῶν, σημεῖα διάφορα, εἰκόνες τερατώδεις πολυμόρφων θεοτήτων, τὰ τρόπαια, τὰ λείψυρα, καὶ τέλος χορευταὶ καὶ ὀρχήστραι. Ἰστατος ἐπορεύετο ὁ τροπαιοφόρος ἀρχηγὸς Ράδαμις.

Ἄμα οὗτος ἐπλησίασεν, ὁ Φαραῶ ἠγέρθη καὶ ἔσπευσεν εἰς ὑπάντησίν του. Ἀφοῦ δ' ἠσπάσθη αὐτὸν, ἀνέκραξε:

— Χαῖρε, ὦ σῶτερ τῆς πατρίδος. Ἀνάβηθι ἐπὶ τὸν θρόνον, ἐν ᾧ κἄθηται ἡ θυγάτηρ μου Ἄμνερικ, ἥτις ἀνυπομόμως περιμένει ἵνα κοσμήσῃ τὴν κεφαλὴν σου διὰ τοῦ ἐμβλήματος τῆς ἀνδρίας. Ζήτησόν μοι ὅ,τι ἐπιθυμῆς. Ὅμνύω εἰς τοὺς Θεοὺς πάντας ὅτι θέλω σοὶ παραχωρήσει αὐτὸ κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην διὰ τὴν Αἰγύπτον ἡμέραν.

Ὁ Ράδαμις ἀνήλθε τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου καὶ ἐκυψε πρὸ τῆς Ἀμνέριδος, ἥτις ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέμμα χρυσοῦν. Δραξαμένη δὲ τῆς εὐκαιρίας, ἀπύθηνεν αὐτῷ συγχαρητήρια, παρενείρασα ἐν αὐτοῖς ὑπαινιγμὸν, δηλοῦντα ὅτι τὸ γέρας τῆς νίκης ἦτο ἡ χεὶρ τῆς. Ὁ ὑπαινιγμὸς δὲν εὐρέστηκε τὸν Ράδαμιν, ὅστις ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδὲν ἐπόθει γέρας. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Φαραῶ, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φέρωσιν ἐνώπιόν του τοὺς αἰχμαλώτους.

Οἱ αἰχμαλῶτοι ἤχθησαν ἄλυσόδετοι, πάντων δὲ τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτούς. Τελευταῖον πάντων ᾠδήγουν οἱ φύλακες γέροντα, ἐπιβλητικὸν ἔχοντα τὸ ὕψος, ἀξιοπρεπεῖς τὸ παράστημα καὶ φέροντα στολὴν ἀξιωματικῆς. Ἡ ἐμφάνισις του εἴλικυσε τὴν προσοχὴν τῆς Αἰδᾶς, ἥτις ἐξ ἀνάγκης ἀπέτελει μέρος τῆς ἀκολουθίας τῆς βασιλοπαιδοῦ. Ἡ ἀτυχὴς νέα παρετήρει συμπαθῶς τοὺς δεσμίους συμπατριώτας τῆς καὶ ἐκλαίεν ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ συμφορᾷ των. Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ἐταράχθη σφόδρα καὶ ἤρξατο κλαίονσα. Ἀφοῦ δ' ἐταλαντεύθη πρὸς στιγμὴν, δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἀλλὰ διασχίσασα τὸ πλῆθος, ἐφθασε μέχρις αὐτοῦ, ἐρίφη ἐπὶ τοὺς πόδας του καὶ περιπιτυχθεῖσα φιλοστόργως αὐτὸν, ἀνερώνησε:

— Πάτερ μου! καὶ σὺ δέσμιος;...

Ἡ σκηνὴ ἐκεῖνη ὑπῆρξε συγκινητικωτάτη. Ἡ τῆς ἀγνῆς καὶ ὠραίας Αἰδᾶς φιλοστοργία, διήγειρε τὴν συμπάθειαν πάντων, ἐκτὸς τῆς Ἀμνέριδος, ἥτις ἔχαιρε ἐκίπουσα ὅτι ἡ τύχη ἔθετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς καὶ ἕτερον ἰσχυρὸν κατὰ τῆς ἀντιζήλου τῆς ὄπλον, τὴν ζωὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ὁ γέρον ἐκεῖνος ἦ ὁ Ἄμων Ἄσσαρ μετμημισμένος. Ἡ ταυτότης του ἔμενεν ἀγνωστὸς τοῖς Αἰγυπτίοις, οἱ δ' Αἰθίοπες δὲν ἀπεκάλυψαν αὐτὸν κατὰ διαταγὴν του. Ὁ τῶν Αἰθίοπων βασιλεὺς, ἐνῶ ἐνηγκαλιζέτο τὴν

θυγατέρα του, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Φαραῶ ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὅτι εἶναι πατὴρ τῆς Αἰδᾶς. Ὅταν δ' ἠρωτήθη καὶ πάλιν, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως:

— Εἰμί στρατιώτης αἰθίοψ' ἐπολέμησα γενναίως ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ Βασιλέως μου. Ἀτυχῆσα κατὰ τὰς μάχας, περιμένω τώρα ἀταράχως τὸν θάνατον.

Αἱ λέξεις αὗται ἐνεποίησαν ἐρίκην εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀτυχοῦς Αἰδᾶς. Προσέβλεψε μετὰ λύπης τὸν πατέρα τῆς, καὶ ὡς ὑπὸ ἐκτάκτου εὐτολμίας καταληφθεῖσα, ἐστράφη πρὸς τὸν Φαραῶ καὶ διὰ γλώττης ἀνδρικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ὑπέμνησεν αὐτῷ ὅτι οἱ αἰχμαλῶτοι ὑπῆρξαν ἀτυχεῖς, ἀλλ' οὐχὶ ἔνοχοι, ὅτι γέροντες ὄντες δὲν δύνανται νὰ φέρωσιν ὄπλα, ὅτι ἡ τύχη δὲν εὐνοεῖ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ δικαιοσύνη εἰσὶν αἰσθητάτα θεάρεστα καὶ οἱ μόνον τῆς σωτηρίας των συνήγοροι.

Τὴν ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων παράκλησιν τῆς Αἰδᾶς ὑπεστήριξεν ἐνθέρμως καὶ ὁ Ράδαμις, ἀνέκρουσε δ' αὐτὴν ὁ Ράδαμις, ὡς ἀσύνητον καὶ ἐπικίνδυνον. Ὁ Φαραῶ, θεωρήσας ὅτι ἡ ἐπιείκεια θὰ ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν θέλησιν τῶν Θεῶν, οὐδ' ἐπόθει νὰ εὐχαριστήσῃ, ἐνέκρινε τὴν αἴτησιν τὴν τολμηρᾶς αἰχμαλώτου ἐναντίον τῶν διαμαρτυρήσεων τοῦ Ἀρχιερέως. Οὕτως ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ τοῖς αἰχμαλώτοις, διόπερ ἡ Αἰδᾶ ἐσπευσε μετὰ δακρύων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖοφρονα βασιλέα.

Ἀλλ' ὁ Ράδαμις δὲν ἠρέεσθη εἰς μόνην τὴν ἐπίτευξιν τῆς διασώσεως τῆς ζωῆς τῶν αἰχμαλώτων. Ἐπικαλεσθεὶς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Φαραῶ, ἐζήτησάτο παρ' αὐτοῦ νὰ δωρησῆται τοῖς αἰχμαλώτοις καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ Ἀμνερὶς, τοῦτο ἀκούσασα, ἐσκέπησθ' ὅτι ἂν ἐλευθερωθῇ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ πατὴρ τῆς Αἰδᾶς, αὕτη ἤθελε παρακολούθησθ' αὐτὸν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ οὕτω θ' ἀ-

παλλάσσετο ἄνευ κόπου τῆς παρουσίας ἐπικινδύνου ἀντιζήλου. Ἀλλ' ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις ἀπερῆνατο ὅτι ἐν τῇ ἐλευθερώσει τῶν αἰχμαλώτων διέβλεπε τὸν κίνδυνον τῆς πατρίδος. Ἀντέστη δὲ μετὰ πλείονος ἐπιμονῆς κατὰ τῆς δευτέρας ταύτης προτάσεως καὶ ἐζήτησε νὰ κρατηθῇ ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει ὡς ὄμηρος τοῦλάχιστον ὁ πατὴρ τῆς Αἰδᾶς. Ὁ Φαραῶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἔδωκε τῷ γενναίῳ ὑπερμάχῳ του, διὸ παρεδέξατο μὲν ν' ἀρεθῶσιν οἱ αἰχμαλῶτοι ἐλεύθεροι, νὰ κρατηθῇ δὲ μόνον ὁ πατὴρ τῆς Αἰδᾶς, κατὰ τὴν τροποποίησιν ἣν ἐπήνεγκεν ὁ Ράμφις.

Ὁ Ράδαμις δὲν δυσχεροστέθη ἐκ τούτου, ἐτι δ' ὀλιγώτερον ἢ Αἰδᾶ. Διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Βασιλέως συνεδυάζοντο οἱ πόθοι των ἔμενον ἅπαντες ἠνωμένοι. Ἠγάλλοντο λοιπὸν ἐνδομύχως. Ἡ χαρὰ των ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἀπαντῶν εἰς τὰς μεμψιμοιρίας τοῦ Ράμφις, ὁ Φαραῶ ἐδῆλωσεν ὅτι οὐδαμῶς ἐφρόντιζε περὶ τῆς μελλούσης διαγωγῆς τῶν ἀπολυθέντων αἰθίοπων, θεωρῶν ὡς ἐχέγγιον ἀσφαλῆς τῆς χώρας τὴν μετὰ τοῦ Ράδαμιος σύζευξιν τῆς θυγατρὸς του, ἣν προσφέρει ὡς γέρας τῷ νικητῇ. Φοβερώτερον ἀκουσμά δὲν ἐπληξέ ποτε τὰ ὅσα τῆς ἀτυχοῦς Αἰδᾶς! Ἐνόμισεν ὅτι τὰ πάντα ἀπώλοντο δι' αὐτὴν. Παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν Ράδαμιν, ὅπως διὰ τῆς ἐκφραστικῆς φυσιογνωμίας τῆς ποιήσῃ δῆλα αὐτῷ τὰ ἀπελπιστικά της αἰσθητά. Μόνη ἢ Ἀμνερὶς ἐχάρη ὑπερβαλλόντως.

Ἄλλως ὅμως ἐσκέπτετο ὁ γενναῖος τῆς Αἰδᾶς ἐραστῆς, ὅστις τῷ ὄντι εἰς δεινὴν εὐρέθη στενοχωρίαν, ὁπότεν ὁ Φαραῶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἀπάντησιν. Ἐπρόβαλε μυρίας προτάσεις· εἶπεν ὅτι εἶναι ἀνάξιος τοιαύτης τιμῆς, ὅτι ἄλλην ἀνωτέραν τύχην ἤξισεν ἢ Ἀμνερὶς, ὅτι ἡ μετ' αὐτοῦ σύζευξις τῆς θὰ καταστήσῃ αὐτὴν δυστυχῆ, ὡς ἐπισύρουσα τὰ μίτη καὶ τὰς

ραδιουργίας τῶν ἐχόντων νομίμους ἐπ' αὐτὴν ἀξιώσεις, κτλ., πλὴν εἰς οὐδὲν ἄλλο ἰσχυρὰν αἰ προφάσεις του ἢ εἰς τὸ νὰ ἐξερεθίσωσι πλείοτερον τὸ κατὰ τῆς Αἰδᾶς μῖσος τῆς Ἀμνέριδος, ἥτις ὤμωσε τὴν καταστροφὴν τῆς!

Ὁ Φαραῶ ἐν τούτοις εὗρεν εὐλόγον νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ τριήμερον προθεσμίαν, μεθ' ἣν ἔδει ν' ἀπαντήσῃ ὀριστικῶς.

ὑπὸ τοιαύτας διαθέσεις ἐκίνησαν τὰ κύρια τοῦ διηγήματός μας πρόσωπα, ὅπως, ἠγουμένου τοῦ Βασιλέως, μεταβῶσιν εἰς τὸ ἱερόν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων.

Ἡ ἐπιταγὴ τοῦ Φαραῶ ἐνέβαλε τὸν Ράδαμιν εἰς ἀμηχανίαν δεινὴν. Ἦγνόει πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποποίησιν του χωρὶς νὰ ἐφελκύσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν, ἀπροσδόκητα γεγονότα ἀπῆλλαξαν αὐτὸν προσωρινῶς τῆς ἀμηχανίας. Ἀγγελιαφόροι ἐκ τῶν μεθορίων ἐκόμισαν τὴν εἰδήσιν ὅτι οἱ Αἰθίοπες, ἀντὶ νὰ καθησυχάσωσι μετὰ τὴν ἐκυτῶν ἦτταν, συνεταράσσοντο καὶ προπαρεσκευάζοντο ἵνα εἰσβάλωσι καὶ αὐθις εἰς Αἰγυπτον. Ἀνάγκη λοιπὸν νέας ἐκστρατείας πρὸ τῆς συγκεντρώσεώς των. Αἱ προηγήθηται ἐπιτυχίαι ὑπεδαίκνουν καὶ ἄνευ ἐπεμβάσεως τῶν Θεῶν ὡς μόνον ἀρμόδιον ἀρχηγὸν τὸν Ράδαμιν, ὅστις πρὶν ἢ κομίσῃ τὴν ἀπάντησιν τῷ Φαραῶ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν διαταγὴν νὰ ὀδεύσῃ εἰς μάχην. (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΥΠΝΩΤΤΕΙΝ.

ΜΕ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Πολλοὶ, κατὰ τὸ θέρος, ὑπνώττουσιν ἐν πάσει ἀδιαφορίᾳ μετὰ τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ, ἀγνοοῦντες ὅτι ἡ ὑγεία των βλάπτεται οὕτω σπουδαίως.

Ἀλλὰ πῶς οἱ στρατιῶται κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἢ οἱ ναῦται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἄνευ βλάβης τῆς ἑαυτῶν ὑγείας; Πῶς οἱ Ἄγγλοι συνήθως κοιμῶν-

ται με επίσης ανοικτά τὰ παράθυρα τῶν δωματίων των, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ παθαίνωσί τι; Ἀναλύσωμεν τὰ γεγονότα καὶ σκεφθῶμεν ὀλίγον ἐπ' αὐτῶν.

Κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ὕπνου στιγμὰς ὁ ὄργανισμὸς εὐρίσκειται εἰς τὴν διάκρισιν πυρετώδους τινὸς κινήσεως, ἀγγελομένης ὑπὸ τῆς ταχύτερας τοῦ σφυγμοῦ λειτουργίας, τῆς ταχύτητος τῆς ἀναπνοῆς, τοῦ γενικοῦ ὄργανισμοῦ, τῆς ἐπαυξήσεως τῆς θερμότητός μας, κτλ. κτλ. Μετὰ ταῦτα ἐπέρχεται γαλήνη, ὁ σφυγμὸς μετριάζεται, ἡ ἀναπνοὴ γίνεται ἐλαφροτέρα καὶ ἄρχεται ἡ ἀδηλὸς διαπνοή, ἣτις κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ ὕπνου, ἦτοι περὶ τὸ λυκαυγές, ἐπαυξάνει. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου τὸ σῶμα διατελεῖ εἰς παθητικὴν κατάστασιν, διόπερ εἶναι μᾶλλον ἐπιδεκτικὸν νὰ αισθάνηται τὰς ἐντυπώσεις εἰς ἃς ὑπόκειται.

Τὸ θέρος λοιπὸν, ὡς γινώσκωμεν πάντες, ἡ ἑσπέρα εἶναι θερμὴ, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρωίαν ἡ ἀτμόσφαιρα ψυχραίνεται συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐπακριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν παύει ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ὄργανισμὸς τοῦ κοιμωμένου, καὶ τὸ σῶμα του ἔχει ὀλιγωτέραν ἀνάγκην νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ ψύχους. Προσθετέον ὅτι κατὰ τὸ θέρος κοιμῶνται πάντες με ἐλαφρότερα σκεπάσματα, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον με μόνην τὴν σινδόνην. Πάντες λοιπὸν διατελοῦμεν ἐκθεσιμένοι ἐν καταστάσει σχεδὸν γυμνῆ εἰς τὴν ψυχρομένην ἀτμόσφαιραν. Τὸν τεῦθεν, τὸ μὲν διὰ τὸν λόγον τοῦτον, τὸ δὲ διὰ τὴν ἔλλειψιν κινήσεως, τὸ σῶμα δύναται νὰ πάθῃ.

Ὁ στρατιώτης ἢ ὁ ναύτης κοιμῶνται ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλ' ἐνδεδυμένοι τὸν τεῦθεν κινδυνεύει ὀλιγώτερον ἢ ὑγεία των οἱ Ἄγγλοι δὲ, οἵτινες κοιμῶνται μετὰ παράθυρα ἀνοικτά, ὅπως ἔχωσι καθαρὸν ἀέρα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου εἰς τὰ δωμάτιά των, σκεπάζονται διὰ βαρέων ἐφαπλωμάτων, οὕτως ὥστε δὲν αισθάνεται τὸ σῶμα των τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρότερον μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρας.

Τὸ ὑπνώπτειν λοιπὸν μετὰ ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, εἶναι ἐπιβλαβέστατον. Τοῦτο μόνον ἐπιτρέπεται, ν' ἀφίνωμεν ἡμίκλειστα αὐτὰ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ εἰσερχόμενος ἀὴρ νὰ μὴ προσβάλλῃ κατ' εὐθείαν ἡμᾶς· ἀλλὰ καὶ τότε δεόν νὰ φέρωμεν σκεπάσματα οὐχὶ πάντως ἐλαφρά. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τοῦτο δύναται νὰ γίνηται εἰς πᾶν ἄλλο μέρος, ἐκτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἣτις ἔχει τὴν γνωστὴν ὑγρασίαν, δυναμένην κατὰ τὴν νύκτα νὰ θανατώσῃ τοὺς μὴ κοιμωμένους μετὰ κλειστά τὰ παράθυρα.

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται τῆς πρώτης εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας τοῦ Βοναπάρτου ἔπαθον ὑπὸ τοῦ καλουμένου ρευματικοῦ τετανοῦ, ὑπνώσαντες ἐν ὑπαίθρῳ. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἐδεκάτισεν αὐτοὺς πλεῖστον ἢ ὁ ἐχθρὸς ἦν δ' αὕτη ἀποτελεσματῆς ὑγρασίας τῆς νυκτός.

ΠΕΡΙ ΥΔΡΟΦΟΒΙΑΣ.

Τὸ πρῶτον σύμπτωμα τοῦ ὑπὸ τῆς ὑδροφοβίας προσβληθέντος κυνός, εἶναι ὅτι οὗτος καταλαμβάνεται ὑπὸ πλειοτέρας πρὸς τὸν κύριόν του ἀγάπης καὶ τρυφερότητος. Μετὰ τὸ βλέμμα διαρκῶς προση-

λωμένον, φαίνεται ὡσεὶ ζητῶν τὸ ἔλεος καὶ τὴν προστασίαν του, ἃ τε γινώσκων τὸ μέγα καὶ ἐπιφοβὸν τῆς ἀσθενείας, ἣτις πρόκειται νὰ καταλάβῃ αὐτόν. Ἀργότερον καταλαμβάνεται ὑπὸ πυρετώδους παραχῆς· πηγαίνει, ἔρχεται, κινεῖται ἀενάως καὶ φαίνεται ἀγνοῶν τίνι τρόπῳ νὰ ἡσυχάσῃ· ἀκολούθως ἐπέρχεται αὐτῷ ἄκοντι ἀκατανίκητος πόθος τοῦ δάκνειν. Δάκνει λοιπὸν πᾶν ὅ,τι εὖρη ἐνώπιόν του, πᾶν ὅ,τι συναντήσῃ· κατασχίζει δὲ ἐφαπλώματα, ἱμάτια, τάπητας ἢ λοιπά. Ἐὰν τύχῃ ἐντὸς κήπου, συντρίβει θάμνους καὶ δενδρύλλια, καταβροχθίζων μέρος αὐτῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συμπτωμάτων τούτων ὁ κύων καθίσταται ἰσχνότερος, καθόσον ὁ σίελος αὐτοῦ εἶναι δηλητηριώδης.

Τότε, αισθανόμενος πόνον εἰς τὸν λαιμόν, ἐξαπλοῦται χαμαὶ καὶ διὰ τῶν ποδῶν πειρᾶται νὰ συνθλίψῃ αὐτόν, ὡσεὶ θέλων νὰ ἐξάξῃ κόκκαλον εἰσχωρησαν. Οὐαὶ τότε εἰς τὸν κύριον τοῦ κυνός, τὸν νομίζοντα ὅτι ὄντως τοῦτο συμβαίνει καὶ ζητοῦντα διὰ τῆς χειρὸς νὰ βοηθήσῃ τὸν κύνα εἰς ἐξαγωγὴν τοῦ κοκκάλου.

Ἄλλο χαρακτηριστικὸν σύμπτωμα τῆς ὑδροφοβίας εἶναι ἡ ἀλλοίωσις τῶν ὑλακῶν αὐταί, ἀντὶ νὰ ᾧσι διαδοχικαὶ καὶ ὁμοίομορφοι, μεταβάλλονται εἰς μίαν μόνην παρατεταμένην καὶ ὁμοιάζουσαν οὐρλισμὸν κακὸν καὶ συγκεχυμένον. Ὅταν ὁ κύων περιέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, πιθανὸν νὰ ταλανισθῇ ὑπὸ παραδόξων ὄραμάτων. Βλέπει φέρ' εἰπεῖν φάσματα ἄλλων κυνῶν, καθ' ὧν μετὰ μεγίστης ὀργῆς ὑλακτεῖ. Κατὰ τὴν διάρκειαν

τῆς περιόδου ταύτης ὁ κύων ὑποτάσσεται ἔτι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου του, τρώγει δὲ καὶ πίνει κατὰ τὸ σὺνηθες. Ἡ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀντιπάθεια, ἣτοι ἡ κυριολεκτικῶς ὑδροφοβία ὡς πρῶτον τῆς ἀσθενείας σύμπτωμα, δὲν παρατηρεῖται ἢ μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς μανίας, συνεχῶς ὁ κύων ἐγκαταλείπει τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, ὡσεὶ θέλων νὰ ἀποφύγῃ τοῦ νὰ βλάψῃ αὐτόν.

Ἡ ὑδροφοβία καταλαμβάνει τοὺς κύνας τὸ τε θέρος καὶ τὸν χειμῶνα· ἐκ τῶν δακνομένων τὴν πλειονοψηφίαν ἀποτελοῦσι πάντοτε οἱ παῖδες.

Πρώτη φροντίς τοῦ ὑπὸ κυνὸς τοιοῦτου δηχθέντος, δεόν νὰ ἦ ἡ ἐξέξῃς. Νὰ πλύνη καλῶς τὴν πληγὴν· νὰ πιέσῃ αὐτὴν ἵνα ρεύσῃ ὅσον οἶόν τε πλεῖστον αἷμα, καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος δι' ἰσχυροῦ κατὰ τὴν πληγὴν ἐπιδέσμου. Ἀμέσως μετὰ τοῦτο δεόν νὰ καυτηριάσῃ αὐτὴν διὰ καλῶς πεπυρακτωμένου σιδήρου ἢ ἄλλων καυστικῶν μέσων, ἀποφεύγων πάντοτε τὰ φάρμακα καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν ἐμπειρικῶν. Ὁ ἄνθρωπος διατελεῖ εἰς κίνδυνον ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἡμέρας. Παρελθουσῶν αὐτῶν, εἶναι βέβαιος ὅτι εὐρίσκειται ἐκτὸς κινδύνου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Δόξα στοιχίσασα.—Ἡθοποιός τις, μὴ εὐρίσκουσα ἱκανὰ ἐν Εὐρώπῃ χειροκροτήματα, μετέβη εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἄμν αὐτῆς ἐμφανισθείσης εἰς τὴν σκηνὴν, ἐπῆλθον χειροκροτή-

ματα, ἀνοθεύματα, ἐνθουσιασμός, στέφανοι, θρίαμβος!

Ἡ ἠθοποιὸς ἦτο σχεδὸν ἐξω φρενῶν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ ἐνθουσιασμός ὑπερέβη πᾶν ὄριον ὅταν ἡ ἠθοποιὸς ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου. Ἐσπευσε πλήθος λαοῦ πρὸς αὐτήν, ἀφῆρεσε τοὺς ἵππους ἐκ τῆς ἀμάξης τῆς καὶ ἔσυρεν αὐτὴν τὸ πλήθος πρὸς τιμὴν εἰς τὸ ἐνδιαίτημά τῆς.

Τὴν ἐπιούσαν καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεως ἡ ἠθοποιὸς, ἐσκέφθη νὰ ἐξέλθῃ ἐποχουμένη εἰς περίπατον. Ἐζήτησε λοιπὸν τὴν ἀμαξίαν τῆς.

— Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἀμαξιλάτης, πῶς θὰ ἐξέλθῃτε ἀνευ ἵππων;

— Πῶς; οἱ ἵπποι μου τί ἔγιναν;

— Δὲν ἀπέζευξεν αὐτοὺς χθὲς τὸ ἐνθουσιῶν πλήθος;

— Ναι, πρὸς τιμὴν μου.

— Ἀλλὰ, πρὸς τιμὴν σας, δὲν τοὺς ἐπανεφέρε πλέον.

Τῷ ὄντι, οἱ ἵπποι ἐκλάπησαν τεχνιέντως, διότι ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ἀποξέυξεως αὐτῶν καὶ τῆς δι' ἀνθρώπων μεταφορᾶς τῆς ἀμάξης, ἦτο ἀπλοῦν στρατήγημα, δοξάσαν μὲν τὴν ἠθοποιὸν, ἀλλὰ διὰ δόξης στοιχισᾶσης.

Ἀπαλλαγὴ πιστωτοῦ.— Ὑπάρχει ἐν Περσίοις κυρία, ἥτις μεταχειρίζεται μέσον παράδοξον ὅπως διατηρῆ λείαν καὶ τρυφεράν τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου τῆς. Ἄμψ ἐμφανισθῶσι τὰ πρωτόλεια τῶν χαμαικεράτων, λαμβάνει καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν καὶ ἀλείφει καλῶς τὸ πρόσωπόν τῆς. Τὴν πρώτην διὰ σπόγγου βεβρεγμένου ἀπομάσσει τὰ ἐρυθρωπὰ ἔχνη, καὶ οὕτω τὸ πρόσωπόν τῆς διατηρεῖται θαλλερὸν πάντοτε καὶ τρυφερότατον. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἡ κυρία αὕτη ἤκουσεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον πρὶν ἢ ἐγερεθῆ τὴν φωνὴν πιστωτοῦ τῆς μετ' ὀργῆς ἐρίζοντος πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν

καὶ ζητοῦντος μετ' ἐπιμονῆς τὰ χρήματά του.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔλεγεν αὐτῷ νὰ ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἡ κυρία προσεκάλεσεν αὐτὸν ὀνομαστὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

— ὦ! φίλε μου, τῷ εἶπεν ἀνακαθίσασα μετὰ προσποιητοῦ πόνου ἐπὶ τῆς κλίνης, χάριον πολὺ ὅτι μὲ ἐνθυμήθητε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Οὐδεὶς μὲ πλησιάζει νῦν παρατηρήσας τὸ πρόσωπόν μου· ἔχω τὴν εὐφροσύνην· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ ἰαθῶ. Καθήσαστε ἐδῶ πλησίον μου καὶ ἄς συνομιλήσωμεν.

Ὁ πιστωτὴς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ προσώπου τῆς κυρίας ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ρίγος διεχύθη καθ' ἅπαν τὸ σῶμά του· ἐτραύλισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους· ἐλισμόνησε τὸ πιστωμά του καὶ ἀπῆλθε περίφοβος.

Τὸ νοστιμώτερον εἶναι ὅτι ἐκ τοῦ φόβου κατελήφθη ὁ τάλας ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἰσως ἡ κυρία ἐλευθερωθῆ διὰ παντὸς τῶν ἐνοχλήσεών του.

Πορνεία χωρικοῦ.— Δύο χωρικοὶ συνωμύλουν περὶ τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν τροφίμων.

— Φαντάσθητι, κουμπάρε, εἶπεν ὁ εἰς, ἀγνοῶ πῶς νὰ θρέψω τὸν ὄνον μου. Τῷ δίδω ἄχυρον, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸ τρώγει. Θέλει χόρτον καὶ τὸ χόρτον εἶναι ἀκριβόν...

— Καὶ τὸ μουλᾶρι μου, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος, δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ ἄχυρον, ἀλλὰ τὸ ἐξηπάτησα καὶ κατώρθωσα νὰ τρώγῃ πάντοτε αὐτό.

— Πῶς;... τίνοι τρόπῳ;

— Τῷ ἠγόρασα δίοπτρα πράσινα καὶ τῷ τὰ ἐφόρετα. Ὅταν τῷ δίδω ἄχυρον, τὸ βλέπει πράσινον καὶ νομίζον ὅτι εἶναι χόρτον, τὸ τρώγει ἐν εἰρήνῃ.

Εἰλικρινεία ὑποδίκου.— Διάσημος κακοῦργος ἐδικάζετο ποτε, διότι ἐπειράθη νὰ στραγγαλίσῃ τινὰ, ὅπως τὸν ληστεύσῃ.

— Κύριε πρόεδρε, εἶπεν ὁ κατηγορούμενος,

ζητῶ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης μου, καθόσον ὁ συνήγορός μου ἀσθενεῖ.

— Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ πρόεδρος, συνελήφθης ἐπ' αὐτοφύρῳ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Δὲν ἐννοῶ τί θὰ εἶπῃ ὁ συνήγορός σου πρὸς ὑπεράσπισίν σου.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ὁ κατηγορούμενος, οὔτε ἐγὼ δύναμαι νὰ νοήσω καὶ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο εἶμαι περιέργος νὰ τὸν ἀκούσω συζητοῦντα.

Ἀφελὴς φιλοφροσύνη.— Ἐν τῇ αἰθούσῃ κυρία, τινὸς παρεστάθη κατὰ τὸν χειμῶνα κωμῳδία, εἰς τὴν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ οἰκοδέσποινα. Ἐξ τῶν προσκεκλημένων, μετὰ τὴν παράστασιν, μετέβη εἰς ἐπίσκεψίν τῆς, ὅπως τὴν συγχαρῆ.

Ἡ κυρία μειδία, πεπεισμένη ὅτι τὰ συγχαρητήρια ἦσαν εἰλικρινῆ καὶ ὅτι αὕτη ἦτο ἀξία αὐτῶν. Εὐχαριστήσασα λοιπὸν τὸν κύριον, προσεῖπεν:

— Ἐ! ὅπως δῆποτε ἔκαμα ὅτι ἠδυνήθην καὶ ἀδιάφορον εἶναι ἀπέτυχον. Ἄλλως τε ἡ κωμῳδία οὕτη ἀπαιτεῖ τόσην τέχνην, τόσον πνεῦμα.

— Ἄ! κυρία! ἐφώνησεν ἐνθουσιωδῶς ὁ κύριος, ἀπεδείξατε κατὰ τὴν παράστασιν τὸ ἐναντίον...

Ἀκριβεῖς πληροφορίες.— Κυρία τις, θέλουσα νὰ λάβῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες περὶ τινος νεάνιδος ἦν ἐπρόκειτο νὰ προσλάβῃ ὡς θαλαμηπόλον, μετέβη παρά τινι ραπτρίᾳ τοῦ συρμοῦ παρ' ἧς διετέλεσεν ἄλλοτε ἡ νεάνις καὶ,

— Ἐπεθύμουν, εἶπε τῇ ραπτρίᾳ, νὰ λάβω ἀκριβεῖς παρ' ὑμῶν πληροφορίες διὰ τὴν Ἀδελίαν. Πρὸ πάντων ἐπεθύμων νὰ γινώσκω ἂν εἶναι τιμία καὶ δραστηρία.

— ὦ; πρὸς τὴν τιμιότητά τῆς οὐδὲν ἔχω ν' ἀντίπω, ἀπεκρίθη ἡ ράπτρια. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν δραστηριότητα... δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τὸ αὐτό.

— Δηλαδῆ; εἶναι ἀνίκανος;

— Μάλιστα. Θέλετε ἐν παράδειγμα; Τὴν ἐπεμψα εἰκοσάκις σχεδὸν πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σᾶς

ζητήσῃ τὸν λογαριασμὸν τῶν 100 φράγκων, ὃν ἀπὸ διετίας μοὶ ὀφείλετε, καὶ ὅμως οὐδέποτε ἐπέστρεψε κομίζουσά μοι τὰ χρήματα.

Διατρεῖ καὶ βασιλεύει.— Δύο χωρικοὶ, ἐργαζόμενοι ἐν τινι λόφῳ εἰς τὰς ἀμπέλους τῶν, εὔρον κατὰ τύχην λαγῶν κοιμώμενον ἐπὶ φύλλων ξηρῶν. Ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ράβδον, ὁ δὲ κύνα.

Ἐνῶ ὁ λαγῶς ἐκοιμᾶτο, ὁ τῆς ράβδου κάτοχος κατέφερεν αὐτῷ τροχίμα τόσῳ ἐπιτυχῆς, ὥστε τῷ ἔθλασε ἓνα τῶν ποδῶν. Τὸ ἀτυχῆς ζῶν ἀλγοῦν ἠγέρθη ἐπὶ τῶν τριῶν ποδῶν καὶ ἔφυγε δραμαίως. Ἀλλ' ὁ ἕτερος χωρικός, κερῶτρυνε τὸν κύνα του νὰ σπεύσῃ εἰς καταδίωξιν τοῦ λαγῶν· ὁ κύων κατώρθωσε νὰ φθάσῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσῃ.

Ἐν τούτοις οἱ δύο χωρικοὶ ἤρξαντο ἐρίζοντες παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ τετραπόδου καὶ διαμφισβητοῦντες εἰς τὸς τὴν κυριότητά του ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ πρῶτος ὑπετήρηζεν ὅτι ἂν δὲν τῷ συνέτριβε τὴν κνήμην, οὐδέποτε ὁ κύων θὰ ἐπρόφθαιεν αὐτὸν ἵνα τὸν στραγγαλίσῃ· ὁ δεῦτερος ὠρρίζετο ὅτι ἀνευ τοῦ Ἀζῆς (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων), οὐδαμῶς θὰ συνελαμβάνετο ὁ λαγῶς, καὶ τοὶ τετραυματισμένοι.

Ἐνῶ ἀντήλασσον ὕβρεις, ἐφθασαν οἱ δασοφύλακες. Συνεφώνησαν τότε οἱ ἐρίζοντες νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν γνώμην καὶ διαιτησίαν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀρχῆς. Καὶ δὴ διηγήθησαν τὸ γεγονός· τῷ Δασάρχη, ὅστις ἐξήνεγκε τὴν ἐξῆς ἀποφασίαν.

— Ἐχετε ἀμφοτέρωι δίκαιον. Τὸ ὄρθον δὲ θὰ ἦτο νὰ τίμωμεν εἰς δύο τὸν λαγῶν.

— Ἐστῶ, εἶπον οἱ χωρικοὶ, εὐχαριστηθέντες ἐκ τῆς ἀποφάσεως.

— Ἀλλὰ μὴ σπεύδατε, προτέθηκεν ὁ ἀνθρώπος τῆς ἀρχῆς. Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Πρόκειται περὶ κατωσῆσεως τοῦ λαγῶν καὶ τὸν κατάσχω, διότι δὲν ἐπιτρέπεται τὸ θηρεύειν ἐν τοῖς δάτεσι!

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΣΠΕΡΑ ΕΑΡΟΣ.

Ὁ οὐρανὸς ἦν αἶθριος, ὁ πόντος ἐν γαλήνῃ,
Ἄρωματώδη ἔχυνεν ὄσμην εἰς τὸν αἰθέρα
Ὁ ὄσμος· ἐκαθήμεθα μόνοι, ἐγὼ κ' ἐκείνη,
Σιωπηλοὶ ἐν θελητικῇ τοῦ ἔαρος ἐσπέρα.

Σιγῶντες ἐκαθήμεθα ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον
Εἰς λόφον, κ' ἐθεώμεθα τὴν ἡμεροῦσαν φύσιν.
Μακρὰν ἀπὸ τῶν πόλεων τὸν θεοῦδωδὴ σάλον
Ρεμβώδεις ἐθεώμεθα τὴν τῆς ἡμέρας δύσιν.

ὦ! πόσα... πόσα ἡ σιγὴ τῶν ἔραστῶν δὲν λέγει!
Μὴ μόνᾳ καὶ ἀείποτε τὰ χεῖρῃ ὀμιλοῦσι;
Ὅταν ὁ ἔρωσις ὁ ἀγνὸς τὰ στήθη καταφλέγη,
Οἱ τῆς καρδίας μας παλμοὶ γλυκύτερον λαλοῦσι.

Λαλεῖ καὶ ἡ διάνοια, λαλεῖ τὸ βλέμμα' ἀκόμα,
Λαλεῖ κ' εἰς στόνος καὶ λαλεῖ πλειότερον τῆς γλώσσης
Ἐν δάκρυ' καὶ μ' ἐν φιλημα λέγει πολλὰ τὸ στόμα
Εἰς τὴν ψυχὴν τὴν τρυφερὰν νεανίδος ἐρώσης.

Σιγῶντες ἐκαθήμεθα εἰς τὸν πετρῶδὴ λόφον,
Καὶ ἔπνεον ἑαρινὴ ἡ αὔρα τῆς ἑσπέρας.
Διόλου δὲν ἠκούομεν ἐκεῖ βημάτων ψόφον,
Κι' ἀμφοτέρ' ἠτενίζομεν τοὺς λάμποντας ἀστέρας.

Κόσμε τυφλὲ, ἴδου στιγμήν εὐδαιμονίας μία!
Ἀμβλυοπεῖ ἡ τάλαινα ἀείποτε' ἀνθρωπότης,
Καὶ ἀγνοεῖ ποῦ ἔγκειται, ποῦ εἶν' ἡ εὐτυχία,
Καὶ εἶναι μόνος ὁ χρυσὸς ἡ δι' αὐτὴν θεότης!

Κ' ἐθέμην τὸν βραχίονα εἰς τὴν δεξὴν ἐκείνης.
Ἐκράτουσ μεθ' ἠδύτητος τ' ἀγγελικόν της σῶμα,
Καὶ ἐστενάζομεν ὁμοῦ στόνους οὐχὶ ὀδύνης,
Ἄλλ' οὐρανόθεν ἔρωτος γλυκὴ ροφῶντες πύμα.

Ὁ ἔρωσις εἶναι ἡ ζωὴ κ' ὁ θάνατος συνάμα.
Εἶναι τις φλόξ φωτίζουσα, ἀλλ' ἦτις ἅμα καίει.
Ὁ ἔρωσις παιξ' εἰς τῆς ζωῆς τ' ἀνθρωποφθόρον δράμα
Μέρος διττόν... νῦν μειδιᾷ, εἶτα θρηγεῖ καὶ κλαίει...

Ὁ ἔρωσις εἶναι τις ἀκτίς τοῦ οὐρανοῦ φλογώδης,
Καὶ ὅταν πίπτῃ εἰς ψυχρὰν καρδίαν τὴν θερμαίνει
Ὅταν δὲ πέσῃ εἰς θερμὴν ;... ὦ! τότε μανιώδης,
Τὴν πυρπολεῖ ταχύτατα ... ταχέως τὴν μαραίνει!...

Ἄμφοτεροὶ ἐπλέομεν εἰς πέλαγος μαγαίας.
Ψυχὴ καὶ νοῦς εἰς ἔρωτα θερμὸν συνεκεντρώθη.
Τῆ ἔδωκα, μοὶ ἔδωκεν ἐν φιλημα λατρείας....
ὦ! πόσοι εἰς ἐν φιλημα ἐνοῦνται θεοὶ πόθοι!

Καὶ τότε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους σελαγίζει
Πλυκὸ τι φῶς· μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀργυρὰ Σελήνη
Πληγαίφης, μαρμαίρουσα, τὸν οὐρανὸν στολίζει
Καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ μάγον φῶς της χύνει.

Κ' ἐγὼ δακρύων ἔστρεφα μ' ἐξωγκωμένον στήθος
Καὶ με καρδίαν πάλλουσαν ἐρωτικῶς τὸ βλέμμα
Νὰ ἴδω τὴν ἰσαγγέλον: Τὴν εἶδον! εἶχεν ἦθος
Ἐρωτικόν, περιπαθές· μ' ἠτένιζεν ἡρέμα.

Ἦν διαυγὲς τὸ βλέμμα της... ὦ! βλέμμα' ἀγγέλου ἦτο
Καὶ χερουθεῖα ἐνόμιζες ἡ κόρη θεαῖτο...
Ἐγὼ τὴν ἐνητένιζα, ἐκείνη μ' ἐμιμείτο,
Εἶτα τὸ βλέμμα της ρεμβῶν πρὸς τ' ἄστρα ἐπλανᾶτο.

Τίς οἶδεν ἂν θὰ μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη αἰωνίως;
Τίς νὰ πιστεύσῃ δύναται τοιαύτην εὐτυχίαν;
Ἄειπτο' ἔρωσις τρυφερός!... ὦ! τί εὐδαιμῶν βίος,
Νὰ ἔχῃς ἔαρ πάντοτε καὶ διαρκῆ εὐδίαν!

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΘ'.

Εἶμαι ἡ εἰκὼν τοῦ Ἄδου, τῆς κολάσεως σκιά,
Πᾶς τις μελλῶν νὰ περάσῃ τὸν οἶδόν μου, φρικτῆ!
Ἄν τις μ' ἀποκεφαλίσῃ
Κύνῃ τότε θὰ ἀνοῦσῃ δπισθέν του νὰ γαυγίσῃ.

ΓΡΙΦΟΣ ΙΕ'.

Η ν η ν
τα